

Statuia lui Barbu Ștefănescu Delavrancea

Bustul din parcul Kiseleff realizat în piața de sculptori Corneliu Medrea, în anul 1920, este o evocare a marelui scriitor român Barbu Ștefănescu Delavrancea și a fost amplasată în apropierea Șoselei Kiseleff în anul 1957.

Barbu Ștefănescu Delavrancea a fost una dintre cele mai importante prezențe literare din România străștilui de secol XX și însoțind stăruind și dramaturg, gazetar, orator, om politic și avocat român. În toate aspectele vieții, și ale preocupărilor sale, Delavrancea manifestă prudență pentru cultura omului, simțire și o deschisă apreciere pentru adevăra spirituală a țărânilor români și simplitatea realității a vieții sale, aproape de natura și de Dumnezeu.

Cu o activitate remarcabilă în proză și dramaturgie, devenindu-se un talentat gazetar, avocat și orator, dar permanent implicat în evenimentele politice și culturale ale orașului, Barbu Ștefănescu Delavrancea devine în anul 1899 profesor al Bucureștilui. Însă această realizare nu va umbrii în niciun fel rolul și locul său în literatură, mai ales datorită măreției operei Hagă-Tudose și dramei Apus de seară. În anul 1912, este ales membru al Academiei Române, ca o recunoaștere a înaltegii sale activități literare.

De-a lungul activității sale literare, Barbu Ștefănescu Delavrancea a scris multe și poezii (Sălbăticia, Așă și foc, Sorocova, Ombrișor), De ază și de dănuț, A vâdmele Linitei, Paraziții, Tăbăciturii, Hagă-Tudose, Burștina, Săcăr, Bărborț și mișle albite), basme, Măgălișii, Păduri de cinder, Moss Crăciun etc.), proză poetică (Nu e gâbla cerului, Femea-cămila, Sentinți, Săci-că-Mălbă) și dramaturgie (Trilogia Moldovei – Apus de seară, Viforul și Luceafărul, A doua consimțită, Inelul, Hagă-Tudose). Pe lângă cariera literară, dramaturgică, jurnalistică și politică, Barbu Ș. Delavrancea s-a afirmat și în oratorie, devenindu-se atât de precizat, înalt Tru Măiorescu îl numea „mare cuvântăru”. Adevrul de Nicolae Iorga, Take Ionescu sau Nicolae Titulescu, Barbu Delavrancea a contribut prin discursurile sale modale ale școlii oratorice. Dintre acestea, merita amintite înocent (1902), Din estetica poeziei populare (1913), Padre și patriotism (1915), Pământ și drepturi (1917).

Sculptorul Corneliu Medrea s-a născut în 1888, a făcut liceul la Alba Iulia și la Școala de Arte și Meserii din Zălzeu, apoi a urmat cursurile Școlii de Arte Decorative din Budapeșta (1905-1912), unde a avut ocazia să lucreze în atelierul sculptorului G. Zala, avându-l ca profesor pe J. Makov, G. Maroti și A. Liberty. Începând din anul 1914 a participat la Saloanele Oficiale din București, la expozițiile „grădinar” „Temaia artistică”, „Arta română” etc. A expus, de asemenea, la Bienna din Viena(în anul 1928, 1938, 1965 și 1959) și la o serie de alte manifestări artistice din stătinălene. În 1920 a expus în prima sa expoziție personală, între 1930-1938, împreună cu Ion Jalea, realizată în referință pentru Muzeului de la Mărășești, iar în 1955 a fost ales membru corespunzător al Academiei Române. În 1933, după dispoziția lui Dimitrie Pașcarea, Corneliu Medrea este numit profesor la catedra de sculptură a Academiei de Arte Frumose din București (1939 – 1964).

Miljoace de transport

Autorbuș: 205, 300, 282 - stația Piața Ion Mihalache sau Bd. Ion Mihalache **Expres:** Bucharest City Tour

Statuia Monșeniorului Vladimir Chikha

Vladimir Chikha, cunoscut și sub numele Monșeniorului Chikha, a fost un priet diplomat, scriitor și patriot român, activitate sa, desfășurându-se în toate mediile sociale. Este menționat ca fiind un profesor în diverse domenii și unul dintre precursorsii ecumenismului.

La recomandarea Papei Pius al X-lea devine unul dintre pionierii apostolatului laic. Vladimir Chikha s-a dedicat activităților de caritate și a înființat primul dispensar gratuit din București, a pus bazele marului spital și sanatoriu Sf. Vincențiu de Paul, a înființat primul spital gratuit din România și prima ambulanță. În 1923 a fost sfârșit peed la Paris.

Statuia „Monșeniorului” Vladimir Chikha a fost sculptată în anul 1938 de grupurile din jurul prietelui de la Monșeniorul Chikha în timp ce statua la Paris Din anul 2004, statuia a fost săzată în scuarul din apropierea bisericii (construită în 1930 de Societatea Fioleor Carității).

Gheorghe D. Anghele (1904 -1969) a frecventat cursurile marului sculptor Dimitrie Pașcarea, la Școala de Arte Frumose din București, Anghele își desăvârșește studiile la Paris (1924-1937) sub îndrumarea lui Antoine Injalbert. Operele sale au o estetică solemnă, fără să fie pompoase, cele mai importante sculpturi ale sale sunt statuia lui Theodor Palady (catedra Muzeului de Artă din Craiova) și statuia lui Mihail Eminescu amplasată în Piața Alermului Român.

Miljoace de transport

Autorbuș: 131, 282, 282, 330, 331, 335 - stația Piața Dorobanților 131, 282, 300, 330, 331, 385 - stația Clujes de Gaule **Expres:** Bucharest City Tour

Bustul lui Nicolae Iorga

Statuia renumitului istoric român Nicolae Iorga (1871 – 1940) este amplasată în Piața Republicii de la capătul străzii Ștefan cel Mare, din București. Lucrarea sculptorului român înscuș a evoluat pe profesorul Nicolae Iorga, care veghează asupra viitoarelor generații de istorici și nu numai, amintind în aceluși timp de viața și activitatea una dintre marile personalități ale culturii românești.

Nicolae Iorga a avut o carieră prodigioasă ca istoric, critic literar, documentarist, dar a fost cunoscut și ca orator, poet, etnolog, filosof, episcopolog și memorist. A ocupat funcții importante în conducerea țării, fiind, pe rând ministru, parlamentar și prim-ministru. A fost, de asemenea, profesor universitar și membru activ al Academiei Române. Activitatea sa ca medic, istoric, memorialist, românist, slavist, scriitor și autor al unor istorii este conștientă și în datarea zărilor din România. Opere sa istorice cuprind monografi de erose, istoria bisericii, a armatei, comerțului, tipăriturii, literaturii etc.

Nicolae Iorga, vorbitor fluent în multe limbi franceză, italiană, greacă și latina, încă din perioada liceului și a fost apreciat în timpul vieții sale și după aceea pentru activitatea sa științifică uimtoare. A scris peste 1000 volume, mai mult de 12000 de articole și studii și aproape 5000 de recenzii. Una dintre cele mai importante lucrări ale sale este Istoria României, publicată în zece volume. Numindu-l pe Nicolae Iorga un „Votivare al culturii românești”, George Calinescu reușește să ilustreze rolul conștient și contribuția neîntreruptă pe care marile istorice a avut-o în istoria și cultura popoulului român, prin matriea operelor și a preocupărilor sale.

Sculptorul Ion Ionescu (1903-2005), autorul bustului lui Nicolae Iorga, a fost un cunoscut sculptor român, profesor și membru al Academiei Române, iar între anii 1978-1989 al Uniunii Artiștilor Plastici din România.

A absolvit Școala Națională de Arte Frumose din București, unde a studiat sub îndrumarea renumitilor profesori Dimitrie Pașcarea și Oscar Han. După absolvire în anul 1928, debutează în cadrul Expoziției de Pictură și Sculptură din București. Două ani mai târziu pleacă la Paris, ca burser, și are ocazia să lucreze sub îndrumarea profesorului Joseph Bernard. În anul 1932 expune la Salonul de primăvară al Uniunii Artiștilor Plastici și este primit ca Membru de Onoare pentru lucrarea (Autoportret) din cadrul Salonului.

La înființarea vârstei de 100 de ani, ansamblu este sărbătorit de Academia Română. În ultima parte a vieții, artiștul a trăit la Fălticeni, unde s-a îngrijit de muzeul care astăzi îl poartă numele și care adăpostește jumătate din operele sale (donate de artist orșului), aproximativ 300 sculpturi și 1000 desene. Această este cea mai mare colecție permanentă de autor din România.

De-a lungul carierei sale, sculptorul Ion Ionescu a primit numeroase premii și distincții, printre care: Meritul de onoare a Societății Artiștilor Francezi (1932), Premiul Friedländer, Eliza și Franchesca Sinu (1935), Meritul Cultural în grad de căpitan de clasa I, Premiul Ministerului Culturii și al Turismului (1942), Medalia emerală al artei (1954), Premiul de Stat de clasa I (1958), Artist al Popoului (1964), președinte al Uniunii Artiștilor Plastici (1976-1980), membru de onoare al Academiei Române (1982), Ordinul Stejara Română în grad de Mare Ofiier (2001), Premiul pentru Excelență în Cultura Română (2001).

Miljoace de transport

Autorbuș: 163, 336 și 601 - stația Universitate 300, 361, 381 - stația Piața Victoriei **Expres:** Bucharest City Tour **Teléfono:** 61. 66. 69. 70, 85. 90. 91 și 92 - stația Universitate **Metrou:** stația Universitate - magistrața 2

Statuia lui Alexandru Lahovary

Statuia lui Alexandru Lahovary din București a fost realizată de sculptorul francez Marqus Jean Antonin Morele (1845-1916) și a fost inaugurată în 1901, în Piața Lahovary din București. Monumentul din bronz îl ilustrează pe căelorul om politic, Alexandru Lahovary, în postura oratorică. Marquis Jean Antonin Morele (1845-1916), a fost un cunoscut sculptor și pictor francez, membru al Academiei franceze (1897) și președinte al Societății Artiștilor Francezi.

A fost apreciat, de politicieni, contemporani cu el, grație talentului de bun orator și călătorilor de diplomatie, pe care a avut prilejul să le probeze cât se cuvine pe teritoriul țării. A ocupat pe rând funcțiile de secretar al Ambasadei Sarel, Ambasador al Sarel și apoi, prestigiosul diplomat românesc, al performanțelor din perioada aceea. I-a adus considerația deșezilor Regelui Carol I.

Antoul monumentului din bronz amplasat în Piața Lahovary, sculptorul francez Marquis Jean Antonin Morele, a absolvit Școala de Arte Frumose din Paris, alături de alie nume mari, precum Alexandre Fildigne și François Jourroy. A fost profesor la catedra de desen a Școlii de Arte Frumose din Paris și pentru activitatea sa artistică a primit distincția Legiunii de Onoare.

Statuia a fost realizată la cererea Partidului Conservator. În anul 1899, la doi ani după dispariția omului politic, Banii pentru execuția statuii au fost adunați prin subscripție publică, ca o confirmare suplimentară a respectului deșezilor pentru marile om politic. Monumentul Alexandru Lahovary s-a turnat în Franța și a fost adus în țară la începutul anului în care a fost inaugurată. Monumentul este cu atât mai valoros, cu cât este una dintre primele statui înfișșate și personalizate politic contemporane din România.

Miljoace de transport

Autorbuș: 331 - stația Piața Lahovary 126, 131, 133, 168, 300, 331, 361, 366, 361 - stația Piața Română **Expres:** Bucharest City Tour **Metrou:** stația Piața Română - magistrața 2

Statuia lui Iuliu Maniu

Monumentul lui Iuliu Maniu din București sfințitor în Piața Republicii în decembrie 1999 a fost realizat și turnat în bronz de sculptorul Mircea Corneliu Ștefan.

Iuliu Maniu a fost unul din cei mai importanți oameni politici dintre cele două războaie mondiale și unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai țătarănilui românesc. Vocea a regnului comunist din România, Iuliu Maniu a înfrunghiat pentru turnul român, în timpul anilor grai al dictaturii comuniste, simbolul speranței și al dorinței de libertate.

Mircea Corneliu Ștefan (1937 - 2011) a fost un renumit sculptor, pictor și ceramist român. A absolvit în 1952 Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca. A fost profesor de liceu, profesor universitar și, între 1990 și 2004, rector al Universității Naționale de Arte din București. Și-a făcut debutul artistic la Cluj

Napoca cu o expoziție de desene. Între anii 1965-1970 participă la expoziții de grup la București și la Expoziția de Stat. Se stabiliseșe apoi în Caprișlia, unde organizase și prima expoziție personală în 1980. A participat la numeroase expoziții internaționale printre care la Berclina la concursul internațional de desen „Jean Miro” - 1971, 1972, 1973, 1974, 1978, la Paris și la XIX-a Biennial de sculptura UNESCO, 1991, la Budapeșta la Expoziția de sculptură Vizarsosa Galata, 1996; la Trienală internațională de desen de la Wrocław, 1978, 1981, la Expoziția de desen și sculptură la Milano, 1985, la Art-Expo la Budapeșta, 1991, 1992 și 1993.

Monumentul închinat lui Iuliu Maniu este una dintre lucrările importante ale lui Mircea Ștefan. În care se regeșese cu ușurință posesura sculptorului pentru găsirea monumentului de care s-a lăsat dominat de-a lungul activității sale și care, la o vreme, influenț realizării, marc lucrări asemănle în artă românească. În cazul monumentului Regelui Ierpoziția pe Iuliu Maniu, artiștul a deșezat figurii centrale un corp desfrizant, ca o conștință spiritualității și îndepărtării în timp. Personajul este săzată pe scări, are o atitudine sădăcă și ținute cu grație la meditație.

Pentru operele sale, Ștefan a primit de-a lungul timpului câteva premii și distincții importante, precum Premiul Uniunii Artiștilor Plastici (UAP) pentru sculptura în 1959, Premiul la concursul internațional Jean Miro în 1971; Premiul Academiei Române pentru sculptura în 1971; Premiul criticilor din România în 1972; Premiul Uniunii Artiștilor Plastici (UAP) din România pentru Artă monumentală în 1972; Premiul revistei Flacăra pentru realizarea monumentului lui Iuliu Maniu, din București, în 1968; Ordinul național Serviciul Credincios în grad de Mare Ofiier din partea Președinției României în 2000.

Miljoace de transport

Autorbuș: 361 - stația Piața Republicii, 178 - stația Sala Palatului 126, 168, 300, 368, 226 - stația Nicolae Bălcescu **Expres:** Bucharest City Tour

Statuia lui I.C. Brătianu

Ion I.C. Brătianu (1864 - 1927), fiul cel mare al lui C.Brătianu a fost un cunoscut om politic, om-ministru al României, președinte al Partidului Național Liberal și membru de onoare al Academiei Române. A fost una dintre personalitățile controversate din starea României, cu un parcurs politic luminaț și o reală vocație de conducător. A perceput încrederea luiului său ca pe un șarțai, pe care se simțea obligat să îl onoreze. Venise de îndată deșezii, Ion I.C. Brătianu a încercat viața politică românească, iar ocașia politică i-a dat ascultare. Este binecunoscuta în istoria mileniului pe care a avut-o asupra Regelui Ferdinand I în toată vremea pe care le stăra de lată. Istoricii s-au numit unul altuia, deși nu oția cu mai mare om politic și brătar de stat al României din toate timpurile. „o atăverată socială politică”.

A fost conducătorul delegației române la Conferința de Pace de la Versailles. Lui Brătianu i-a revenit obligația de a răspunde pentru semnarea de către România a unei pați separate cu Puterile Centrale în 1918 (pacea de la Buflai). Convingerea alături de priive la justițea revendicărilor teritoriale ale Regatului Român și-a datoratza marului om politic și călătorilor sale diplomațici.

Formarea statului național unitar român, împlințerea voinții universale și a reformelor agrare au contrastat veșnic politicienii din România noi înțăștori. Partidul Național Liberal a fost cel care a dominat scena politică din România. În primii ani de după încheierea Primului Război Mondial, bucurându-se de simpatii princiționale, instituții economice financiare, aceste erau conduse de figurile importante ale partidului și de un număr înfășșos din partea regelui Ferdinand I. Marele luate de politicieni i-au permis să determine cadrul guvernului. În urma intervenției lui Ionel Brătianu pe lângă șefii statului, în 1919 are loc căderea guvernului și tot sub îndrumarea sa, în marele 1920, se formează un nou guvern sub conducerea lui Alexandru Averescu. În vara anului 1921, președintele liberal declarasează o nouă acțiune de mișcare a guvernului, considerată ca venite momentul pentru liberali să prăia deșezile țării, în alianțea în 1922, regiele Ferdinand I îi înșezicizează pe Ion I.C. Brătianu să formeze noul guvern al României. Nu mai era nevoie de nicio confirmare asupra faptului că, și când se afla pe bancheta quozității și când se afla la putere, liderul liberarilor conducea necredut deșezile țării, influențând deșeză aceluși șefii statului. Evenimente din timpul războiului și din perioada imediat următoare i-au marcat regului credința că Brătianu era omul său de bază.

Într-o perioadă de profunde frământări pe scena politică, după încheierea regelui Ferdinand I și a reginei Maria ca suverani, Partidul Național Liberal se consolidează prin absorbția Partidului Țărănesc din Basarabia și a Partidului Democrat al Unirii din Bucovina, formându-se o majoritate suficientă pentru a înainta Parlamentului din Bucovina, formându-se o majoritate suficientă pentru a înainta Parlamentului

pentru unul o nouă Constituție. Brătianu adoptă o linie sigură, susținut că era întru să înțe o poliemică care i-ar fi rășpit timpul și energie. În politica tuturor profesorilor veniute ale opozității, regiele a promulgat noua Constituție a României, prin care se asigură marului junici pentru deșezărea României Mari.

La un an după moartea sa, în 1928, soția și frații marului om politic propun ridicarea unui monument închinat memoriei sale. Astfel a luat naștere asociația culturală „Asociațianții Ion I.C. Brătianu” care avea ca scop, în marea de organizarea unei bibliocii publice, ridicarea monumentului menționat. Realizarea statuii lui Ion I.C. Brătianu a fost încredințată sculptorului croat Ivan Meštrović (1885 – 1962) renumit artist plastic, autor și al statuiilor regelui Carol I și Ferdinand, care astăzi nu mai există. În anul 1937 monumentul este amplasat în piața Vintilă Brătianu, special amenajată în acest scop de arh. Horaț Teodor, la recomandarea lui Ivan Meštrović. Ceremonia de deșezie a statuii lui Ion I.C. Brătianu s-a deșezat în noaptea 1938. După 1944, statuia este deșezată și abia în anul 1992 statuia este readusă pe amplasamentul inițial. Reînălțurarea a avut loc în luna noiembrie a aceluși an.

Miljoace de transport

Autorbuș: 133 - stația Calea Victoriei 126, 133, 300, 368, 361 - stația Piața Română **Expres:** Bucharest City Tour

Statuia Generalului Charles de Gaulle

Monumentul din bronz închinat marului general francez Charles de Gaulle este amplasat în intrarea în Parcul Herăstrău și a fost realizat de sculptorul Mircea Corneliu Ștefan. Statua are o greutate de aproximativ șapte tone și îl reprezintă pe general coborând dintr-o căruță, spre piața care i-poartă numele. Deșezierea oficială a statuii

a avut loc în anul 2005, cu ocazia celui de-al X-lea Summit al Franconilor. La ceremonie a participat și delegația primarilor din orașele francophone, alături în vizită la București cu prietenii sunului. Re-amplasamentul actual al statuii s-a adău, între 1951 și 1962, statuia lui Ștefan din București.

Charles de Gaulle (1890-1970) a fost general și om politic francez care în timpul ocupației germane a Franței, a creat la Londra mișcarea de rezistență „Franța Liberă” (1940). A fost șef al guvernului provizoriu (1944-1946), prim-ministru (1958-1959) și președinte al Franței (1959-1969). Luncle din care demisionează.

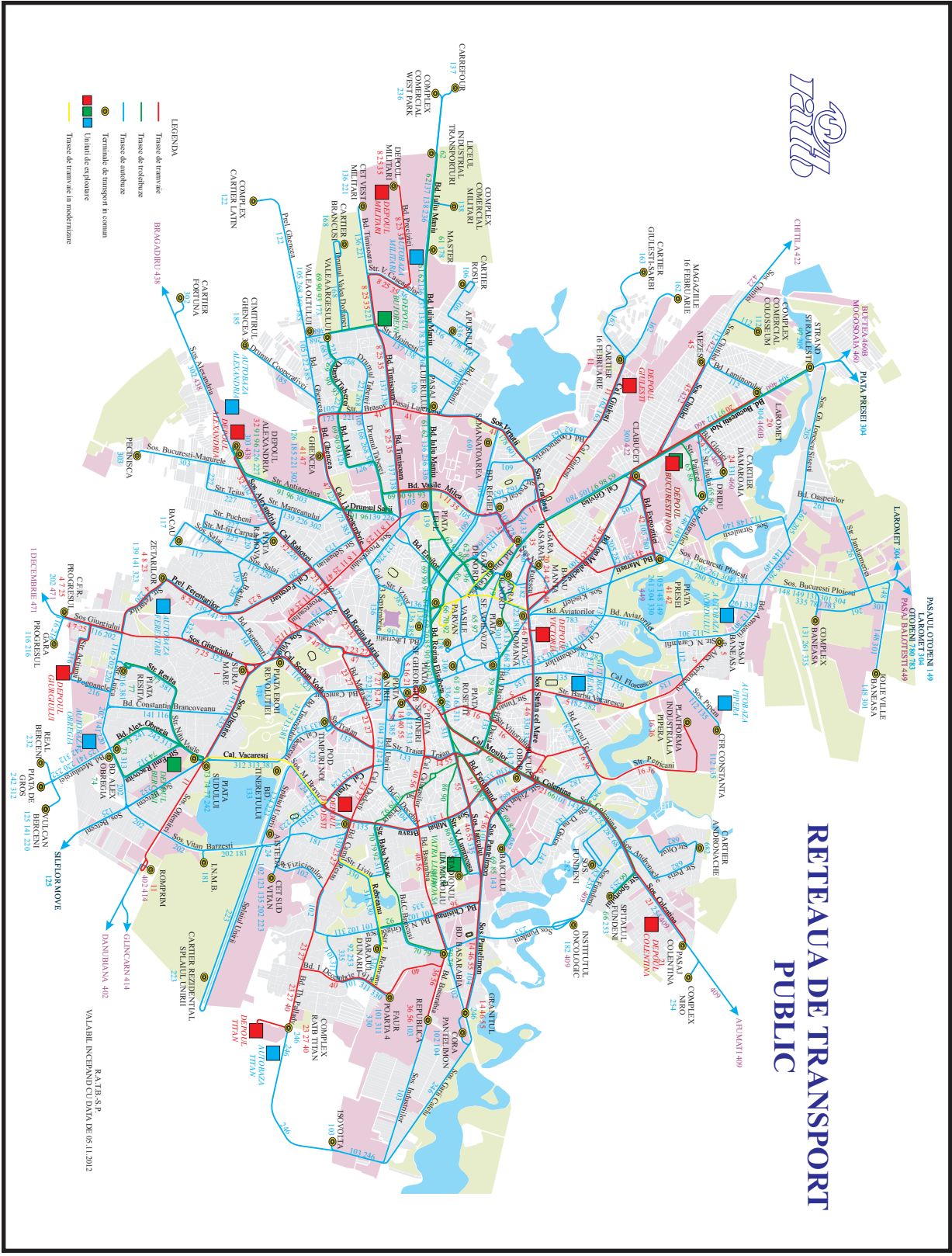
A efectuat studii primare în Paris, apoi ca urmare a crizei politice franceze din 1905 Charles de Gaulle este nevoit să pleze în Belgia pentru terminarea studiilor. În 1908 obțineza pentru o perioadă militară, șez, că se însere la Școala de Șefii Saint-Ory, al căreii absolvenți este din anul 1912.

Miljoace de transport

Autorbuș: 131, 282, 301, 330, 331, 361, 385 - stația Charles de Gaulle **Expres:** Bucharest City Tour **Metrou:** stația Aviatorilor – magistrața 2

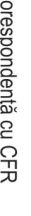
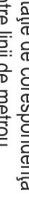
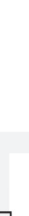
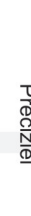
RETEAUDE TRANSPORT PUBLIC

METROREX

HARTA REȚELEI DE METROU DIN MUNICIPIUL BUCUREȘTI

Linii de metrou în exploatare:

011 - Basarab - Pipera

012 - Beresti - Floreasca

013 - Ploiesti - Anghel Saligny

014 - Dunării Taberei - Pantelimon

015 - Gara de Nord - Parc Bazilescu

016 - Gara de Nord - Aeroport Henri Coandă

017 - Parc Bazilescu - Străulești

018 - Gara de Nord - Aeroport Henri Coandă

019 - Otopeni

020 - Otopeni

021 - Otopeni

022 - Otopeni

023 - Otopeni

024 - Otopeni

025 - Otopeni

026 - Otopeni

027 - Otopeni

028 - Otopeni

029 - Otopeni

030 - Otopeni

031 - Otopeni

032 - Otopeni

033 - Otopeni

034 - Otopeni

035 - Otopeni

036 - Otopeni

037 - Otopeni

038 - Otopeni

039 - Otopeni

040 - Otopeni

041 - Otopeni

042 - Otopeni

043 - Otopeni

044 - Otopeni

045 - Otopeni

046 - Otopeni

047 - Otopeni

048 - Otopeni

049 - Otopeni

050 - Otopeni

051 - Otopeni

052 - Otopeni

053 - Otopeni

054 - Otopeni

055 - Otopeni

056 - Otopeni

057 - Otopeni

058 - Otopeni

059 - Otopeni

060 - Otopeni

061 - Otopeni

062 - Otopeni

063 - Otopeni

064 - Otopeni

065 - Otopeni

066 - Otopeni

067 - Otopeni

068 - Otopeni

069 - Otopeni

070 - Otopeni

</